tekhez, kiket most három felül vezetnek felénk, és közelednek felvont fegyverrel. Mikor meglátták a kitűzött fehér kendőt s a gúlába rakott fegyvereket, szuronyt szegezve, gyors léptekben vettek körül, és foglyuk lettünk, s csudálkoztunk, hogy mért jött ily nagy erő ellenünk; talán azt hitték, hogy a hegyek között lévő honvédeket itt együtt találják, — miben csalódtak. Mindaddig szuronyt szegezve vettek körül, míg tisztjeik hozzánk értek, kik előtt őrnagyunk szalutált, mit ők nem viszonoztak; ehelyett a gőgös tisztek egyike, a lovaskapitány durván kiáltá: „Seid ihr da, Kossuthhunde" (Itt vagytok, Kossuth kutyák), s őrnagyunk elé állt, s mérgesen kérdé, persze németül: „Wo sind die übrigen Rebellen?" (Hol van a többi lázadó?) E kérdésre őrnagyunk magyarul válaszolt s azt mondá: „a hegyek közt". Ez a rövid magyar válasz kivette sodrából a durva kapitányt és dühösen kérdé: „Sprechen Sie nicht Deutsch? (Nem beszél németül?) Erre azt a választ kapta, hogy keveset. Mire fenyegetően mondá: „Das werde ich Sie schon lehren!" (Majd én megtanítom rá!)

Ezalatt a gyalogos kapitány parancsolá, hogy a honvédektől szedjék el a töltényeket, s a fegyverekről a szuronyokat leszedjék, s összekötve lovaink hátára rakják, s az üres fegyvert a honvédek magukhoz vegyék. S mikor mindezt bevégezték, német kommandóra sorakozni kellett volna, mit a honvédek meg nem értettek, de a német bakák a puskaaggyal hamar sorba állították őket, s vártuk az indulást. Egy csapat lovasság elöl, utánuk a mindenható tisztek, ezek után a gyalogság, hová mi, foglyok kettesével lettünk közéjök beosztva. Utánunk a szuronyokkal és málhánkkal terhelt lovainkat vezették legényeink, kik után ismét lovasság kivont karddal, — e sorrendben indult meg a nagy csapat, s ereszkedtünk le a hegy lábához, hol megháltunk.

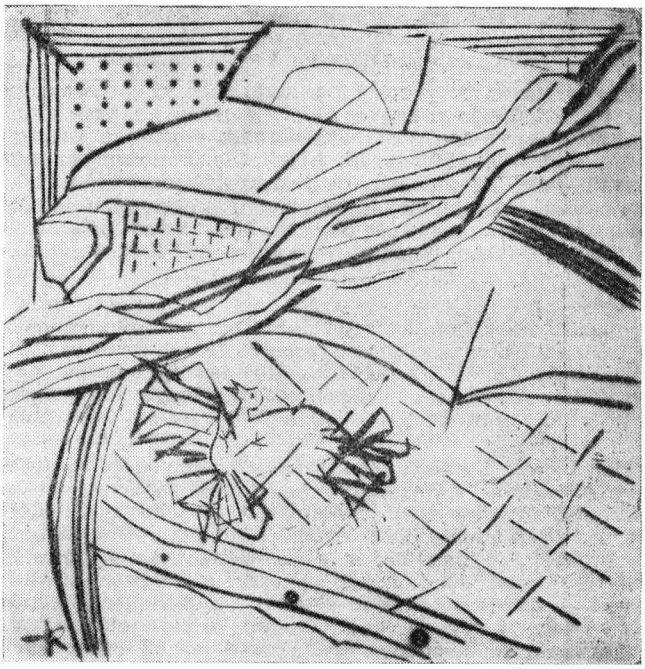

Swierkiewicz Róbert: *B a l e s e t*
(rézkarc)